

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Andrea Cremer
NIGHTSHADE

Copyright © 2010 by Andrea R. Cremer
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-871-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ANDREA KREJMER

NOĆNE
SENKE

Prevela Matilda Maloku

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

1.

Uvek sam bila spremna za borbu, ali u bitkama je ratnička strast dolazila nezvana.

Urlik medveda ispunio mi je uši. Njegov vreli dah napadao mi je nozdrve i raspirivao u meni žudnju da prolivam krv. Iza sebe sam čula momka kako uznemireno i teško diše. Od tog zvuka beznađa, zabola sam kandže duboko u zemlju. Zarežala sam ponovo ka krupnijoj zveri, izazivajući je da pokuša da prođe kraj mene.

Šta to, dođavola, radim?!

Rizikovala sam pogledavši ka momku i puls mi se ubrzao. Desnom rukom pritiskao je butinu iz koje je šikljala krv. Krv mu je tekla između prstiju, a farmerke su mu tamnele sve dok nisu izgledale kao isflekane crnim mastilom. Iscepana majica jedva da mu je prekrivala crvene brazde na grudima. U grlu mi je narastao urlik.

Polegla sam po zemlji, napetih mišića, spremna za napad. Grizli se propeo na zadnje noge. Nisam se micala.

Kala!

Začula sam Brinin uzvik u glavi. Gipka smeđa vučica iskočila je iz šume i napala medveda s leđa. Grizli se okrenuo spustivši se na sve četiri. Pljuvačka mu je letela iz čeljusti kad je nasrnio na neočekivanog napadača. Ali Brin je, brza kao munja, izbegla nasrtaj medveda. Na svaki zamah grizlijevih debelih šapa, izmicala je iz domašaja, uvek se pomerajući tek delić sekunde brže od medveda. Iskoristila je svoju prednost i još jednom ga oštro ugrizla. Kada mi je okrenuo leđa, skočila sam na njega i odgrizla mu komad mesa s pete. Medved se brzo okrenuo prema meni, kolutajući očima punim bola.

Brin i ja smo polegle po zemlji, kružeći oko ogromne zveri. Usta su mi bila vrela od medveđe krvi. Telo mi je bilo napeto. Nastavili smo naš sve nategnutiji ples. Medved nas je pratio pogledom. Mogla sam da namirišem njegovu nesigurnost, kako se klica straha razvija. Otrgao mi se kratki, oštri lavež i pokazala sam zube. Grizli je prezrivo frknuo, okrenuo se i odgegao u šumu.

Podigla sam njušku i urliknula pobedonosno. Jedan jecaj me je vratio na zemlju. Planinar je piljio u nas, izbezumljen. Radoznalost me je privukla ka njemu. Izdala sam svoje gospodare, prekršila njihove zakone. Sve zarad njega.

Zašto?

Spustila sam glavu i onjušila vazduh. Planinaru je krv tekla niz kožu i na zemlju, oštar metalan miris stvarao je opojnu izmaglicu u mojoj svesti. Borila sam se sa iskušenjem da je okusim.

Kala? Brinina opomena odvukla mi je pogled s planinara.

Beži odavde! Pokazala sam zube manjoj vučici. Ona se spustila pokorno do zemlje i počela polako da mi se približava. Potom je podigla njušku i liznula mi bradu odozdo.

Šta ćeš s njim? – pitale su me njene plave oči.

Delovala je prestrašeno. Pitala sam se da li misli da ću ubiti momka radi ličnog zadovoljstva. Krivica i stid kapale su mi kroz vene.

Brin, ne smeš da budeš ovdje. Odlazi! Smesta!

Zacvilela je, ali se odšunjala, stopivši se s niskim borovim granama.

Vrebala sam planinara. Uši su mi se mrdale napred-nazad. Jedva je disao; bol i užas prekrili su mu lice. Duboki useci ostali su na mestima gde mu je grizli kandžama zahvatio butinu i grudi. Krv je i dalje tekla iz rana. Znala sam da neće stati. Počela sam da režim, iznervirana krhkošću ljudskog tela.

Bio je to mladić koji je izgledao star koliko i ja: sedamnaest godina, možda osamnaest. Smeđa kosa s blagim zlatnim odsjajem neuredno mu je padala oko glave. Od znoja su mu se pramenovi slepili uz čelo i obraze. Bio je vitak, jak – i izgledao je kao neko ko bi se mogao snaći u planini, kao što se, očito, i snalazio. Ovom delu planine moglo se prići samo strmom i vrlo nezgodnom stazom.

Prekrivao ga je miris straha, koji je dražio moje predatorske instinkte, ali pod njim je izbijao još neki – miris proleća, pupoljaka lišća i zemlje koja se odleđuje. Miris pun nade. Mogućnosti. Suptilan i privlačan.

Prišla sam još korak. Znala sam šta želim da učinim, ali to bi bilo drugo, još veće kršenje Zakona čuvara. Pokušao je da se pomeri unazad, ali je teško udahnuo od bola i srušio se na laktove. Prešla sam pogledom po njegovom licu. Jaka brada i visoke jagodice krivile su se u agoniji. Čak i dok se grčio, bio je lep – mišići su se zatezali i opuštali, otkrivajući snagu, borbu njegovog tela protiv kolapsa koji mu predstoji, čineći njegovu mučenje uzvišenim. Izjedala me je želja da mu pomognem.

Ne mogu da ga gledam kako umire.

Promenila sam oblik pre nego što sam i shvatila da sam to odlučila. Njegove oči su se raširile kad je video da beli vuk, koji ga je do malopre vrebao, više nije životinja, već devojka sa zlatnim očima vuka i srebrno-plavom kosom. Prišla sam mu i klekla na kolena. Celo telo mu se treslo. Pošla sam da pružim ruku ka njemu, ali sam oklevala, iznenađena što osećam da i moje ruke drhte. Nikada se nisam toliko plašila.

Hrapavo disanje izvuklo me je iz misli.

„Ko si ti?“ Mladić je buljio u mene. Oči su mu bile boje zimske mahovine, nežne nijanse koja se koleba između zelene i sive. Bila sam zbunjena jedan tren, izgubljena u pitanjima koja su se gurala kroz njegov bol i pogled.

Primakla sam ustima meku unutrašnju stranu podlaktice. Nateravši svoje očnjake da se izduže i izoštre, zagrizla sam jako i sačekala da krv dotakne jezik. Zatim sam mu pružila ruku.

„Pij! Samo ovo može da te spase.“ Glas mi je bio slab, ali odlučan.

Drhtanje njegovog tela postalo je još naglašenije. Odmahnuo je glavom.

„Moraš“, zarežala sam, pokazujući očnjake i dalje oštre kao žilet, žedne posle ugriza. Nadala sam se da će mu sećanje na moj vučji oblik uterati strah, a od straha da postane poslušan. Međutim, na njegovom licu nije bilo ni traga od užasa. Njegove oči su samo bile pune čuđenja. Posmatrala sam ga nemo i borila se da ostanem mirna. Krv mi je lila niz ruku, padajući u tamnocrvenim kapima na zemlju zasutu lišćem.

Oči su mu se odjednom sklopile kad se zgričio od novog naleta bola. Pritisla sam mu krvavu podlakticu na poluotvorene usne. Njegov dodir je bio električan – pržio je kožu, jurio je kroz krv. Suzdržavala sam se da ne uzdahnem, potpuno začuđena i uplašena tim nepoznatim osećajem koji mi je prožimao telo.

On se trgnuo, ali sam mu drugom rukom prihvatila leđa, držeći ga čvrsto dok mu je moja krv tekla u usta. Kad sam ga uhvatila i privukla sebi, to mi je samo još više uzburkalo krv.

Primećivala sam da je želeo da se odupre, ali nije mu preostalo snage. Osmeh mi je zatitrao na krajevima usana. Iako se moje telo ponašalo nepredvidivo, znala sam da bar mogu da kontrolišem njegovu. Zadržala sam kad me je uhvatio za ruku, priljubivši mi se uz kožu. Planinar je počeo da diše mirno. Polako, ravnomerno.

Prsti su mi se tresli od bola duboko u meni. Želela sam da njima pređem preko njegove kože. Da osetim rane kako zaceljuju i upoznam konture njegovih mišića.

Ugrizla sam se za usnu, boreći se sa iskušenjem. *Hajde, Kal, znaš ti i za bolje. Ovo ne liči na tebe.*

Otrgla sam ruku iz njegovog stiska. Jecaj nezadovoljstva izašao mu je iz grla. Pošto ga više nisam dodirivala, nisam znala kako da se izborim sa osećajem gubitka. *Pronađi svoju snagu, iskoristi vuka. To je ono što jesi.*

Upozorila sam planinara režanjem i odmahнула glavom. Otcepila sam komad tkanine s njegove poderane majice kako bih povezala svoju ranu. Oči boje mahovine pratile su svaki moj pokret.

Uspravila sam se na noge i uplašila kad je on učinio to isto, tek neznatno nesiguran. Namrštila sam se i povukla dva koraka unazad. Posmatrao je kako odstupam, a zatim pogledao u iscepanu odeću. Prstima je pažljivo podigao viseće komade pocepane majice. Kada je podigao pogled i susreo moje oči, pogodio me je neočekivani talas vrtoglavice. Usne su mu se rastavile. Nisam mogla da sklonim pogled s njegovih očiju. Procenjivale su me, pune znatiželje, bez straha koji sam toliko očekivala. Previše pitanja mu je igralo u pogledu.

Moram da odem odavde. „Bićeš dobro. Spusti se s planine. Nemoj više da prilaziš ovom mestu“, rekla sam i okrenula se.

Šok mi je prostrujao kroz telo kada me je momak uhvatio za rame. Delovao je iznenađeno, ali nimalo uplašeno. To nije bilo dobro. Vrelina mi je plamsala niz kožu tamo gde su me njegovi prsti čvrsto držali. Čekala sam trenutak predugo, posmatrala ga, pamteći crte njegovog lica pre nego što sam zarezala i oslobodila se njegove ruke.

„Stani...“, rekao je i zakoračio ka meni.

Šta ako bih mogla da stanem i zaustavim svoj život na tren? Šta ako ukradem još malo vremena i okusim ono što mi je toliko dugo bilo zabranjeno? Da li bi to bilo pogrešno? Nikada više neću videti ovog nepoznatog momka. Šta bi loše moglo da se dogodi kad bih ostala ovde, kad bih stajala mirno i videla da li će pokušati da me dotakne onako kako sam želela?

Noćne senke

Njegov miris mi je govorio da nisam daleko od istine; koža mu je pucala od adrenalina i mošusa u kojima se krila požuda. Pustila sam da ovaj susret potraje predugo, zagazivši dobrano iza linije bezbedne granice. Uz kajanje koje me je nagrizzalo, stisnula sam pesnice. Pogled mi je lutao gore-dole duž njegovog tela, procenjajući, sećajući se osećaja njegovih usana na koži. Osmehnuo se oklevajući.

Dosta!

Klepila sam ga preko usta. Pao je na zemlju i više se nije pomerao. Sagnula sam se i podigla ga u svoje ruke, zabacivši njegov ranac preko ramena. Miris zelenih pašnjaka i grana posutih rosom lebdeo je oko mene, oblivaio me onim neobičnim bolom koji je bio sklupčan u mom telu kao fizički podsetnik na to kako sam umalo postala izdajnik. Senke sutona protezale su se uz planinu, ali spustiću ga do podnožja do sumraka.

Stari kamionet bio je parkiran blizu planinskog potoka koji je označavao granicu svetog mesta. Crni znakovi s jarko narandžastim slovima bili su postavljeni uz obalu potoka: ZABRANJEN NEOVLAŠĆENI ULAZAK. PRIVATNO VLASNIŠTVO.

Ford rendžer nije bio zaključan. Otvorila sam vrata, gotovo ih odvalivši s vozila nagrizenog rđom. Smestila sam mlitavo telo preko vozačevog sedišta. Glava mu je pala napred i ugledala sam otkrivenu konturu tetovaže na zadnjoj strani njegovog vrata. Taman, neobično obojen krst.

Neovlašćeno je ušao ovde, a još prati i trendove. Hvala bogu da sam pronašla nešto što mi se kod njega ne sviđa.

Bacila sam ranac na suvozačevo sedište i zalupila vrata. Karoserija je zacvilela. I dalje drhteći od brige, prešla sam u vučji oblik i odjurila natrag u šumu. Međutim, njegov miris ostao je sa mnom, nagrizzajući uverenje da sam donela dobru odluku. Onjušila sam vazduh i ustuknula, novi miris je jasno isticao da sam nas izdala.

Znam da si tu. Režanje je putovalo s mojim mislima.

Da li si dobro? Strah u Brininom tužnom pitanju samo je jače nagrizzao moje uzdrhtale nerve. U sledećem trenu već je trčala kraj mene.

Rekla sam ti da odeš. Pokazala sam zube, ali nisam mogla da sakrijem kako mi je odjednom bilo lakše što sam s njom.

Nikad ne bih mogla da te napustim. Brin je lako trčala za mnom. *I znaš da te nikad ne bih izdala.*

Ubrzala sam, pojurivši u duboku senku šume. Prestala sam da se trudim da prestignem strah, promenila sam oblik i zateturala se unapred

Andrea Krejmer

dok nisam naišla na čvrst oslonac stabla. Ogrebotine na koži, od kore drveta, nisu uspevale da mi skrenu misli koje su mi se kao komarci rojile po glavi.

„Zašto si ga spasla?“, pitala je. „Ljudi nama ništa ne znače.“

I dalje sam rukama držala drvo, ali sam okrenula glavu na stranu tako da mogu da vidim Brin. Nije više bila vuk. Kratke, žilave ruke držala je na kukovima. Oči su joj se skupile dok je čekala odgovor.

Treptala sam, ali nisam mogla da sprečim osećaj peckanja. Dve suze, tople i nepoželjne, skliznule su mi niz obraze.

Brin je iskolačila oči. Ja nikad ne plačem. Bar ne kad neko može da me vidi.

Okrenula sam glavu, ali sam mogla da osetim kako me nemo posmatra, doduše, bez osude. Nisam imala šta da joj odgovorim. A ni sebi.

2.

Kad sam otvorila vrata svoje kuće, telo mi se ukočilo. Mogla sam da njušim posetioce. Stari pergament i fino vino – miris Lumine Najtšejd odavao je aristokratsku eleganciju. Ali njeni stražari ispunjavali su kuću nepodnošljivim smradom uzavrelog katrana i spaljene kose.

„Kala!“ Iz Lumininog glasa kapao je med.

Trgnula sam se i pokušala da se saberem pre nego što sam čvrsto stisnutih usana ušla u kuhinju. Nikako nisam želela da osetim i ukus tih stvorenja, miris mi je bio dovoljan.

Lumina je sedela za stolom preko puta trenutnog alfa mužjaka njenog čopora, mog oca. Bila je nestvarno nepomična, savršenog držanja, s loknastom kosom boje čokolade, skupljenom u punđu na vratu. Nosila je odelo crno kao ebanovina i jarkobelu košulju s visokom kragnom. Dve utvare stajale su iznad, lelujajući u vazduhu kao senke tik iza njenih uskih ramena.

Uvukla sam obraze tako da mogu da ih ugrizem. Jedino me je to sprečavalo da ne pokažem zube telohraniteljima.

„Sedi, draga moja.“ Lumina je pokazala na stolicu.

Privukla sam stolicu bliže ocu, pre kleknuvši nego sevši na nju. Nisam mogla da se opustim s tim grozotama u blizini.

Da li ona već zna za prestup? Da li je već došla da naredi da me pogube?

„Ostalo je malo više od mesec dana čekanja, devojko draga“, promumlala je. „Da li se raduješ uniji?“

Ispustila sam vazduh koji nisam ni znala da sam zadržavala.

„Naravno“, rekla sam.

Lumina je spojila vrhove prstiju ispred lica.

„Da li je to jedini komentar koji imaš o svojoj divnoj budućnosti?“

Otac je zacvileo od smeha. „Kala nije romantična duša kao njena majka, gospodarice.“

Glas mu je i dalje bio siguran, ali pogled mu je pao na mene. Prešla sam jezikom preko očnjaka koji su mi se izoštrili u ustima.

„Vidim“, rekla je, a pogled joj je šarao gore-dole po mom telu.

Prekrstila sam ruke preko grudi.

„Stivene, mogao bi da je naučiš da se malo bolje ponaša. Očekujem da moje alfa ženke budu oličenje prefinjenosti. Naomi je uvek bila krajnje graciozna u svojoj ulozi.“

Nastavila je da me posmatra pa nisam mogla da joj pokažem zube onako kako sam želela.

Prefinjenost, dupe moje! Ja sam ratnica, a ne njena igračka!

„Mislila sam da ćeš biti zadovoljna uparivanjem, devojko draga“, rekla je. „Ti si prelepa alfa. A nikada u čoporu Bejn nije bilo takvog mužjaka kao što je Renije. Čak i Emil to priznaje. Taj brak sluti na dobro za sve nas. Treba da budeš zahvalna što imaš takvog partnera.“

Vilica mi se stegla, ali gledala sam je u oči ne trepćući.

„Poštujem Rena. On mi je drug. Biće nam dobro zajedno.“

Drug... tako nekako. Ren me gleda kao da sam teglica kekša zbog koje mu ne bi bilo krivo da ga uhvate s prstima u njoj. A ne bi on platio za tu krađu. Iako su me držali pod ključem od prvog dana naše veridbe, nisam verovala da će biti toliko teško glumiti policajca u našoj vezi. Ali Ren nije voleo da igra po pravilima. Bio je taman toliko izazovan da se zapitam da li bi bilo vredno rizika da se malo poigramo.

„Dobro?“, ponovila je Lumina. „Ali da li ga ti želiš? Emil će se razbesneti ako čuje da si hladna prema njegovom nasledniku.“ Dobovala je prstima o sto.

Zurila sam u pod proklinjući plamenove koji su mi palili obraze. *Zašto je, dođavola, žudnja bitna kada ne smem ništa da učinim s njom?* U tom trenu sam je mrzela.

Otac je pročistio grlo. „Vaše veličanstvo, brak je ugovoren kad su se deca rodila. Čopori Najtšejd i Bejn su mu i dalje posvećeni. Kao i moja ćerka i Emilov sin.“

„Kao što sam rekla, biće nam dobro“, prošaputala sam. Nagoveštaj režanja omakao mi se s rečima.

Zvonki smeh naterao me je da vratim pogled na čuvara. Dok me je posmatrala kako se vrpoltim, Lumina mi se dobroćudno smeškala. Piljila sam u nju ne mogavši više da suzdržavam izlive besa.

„Tako je.“ Premestila je pogled na mog oca. „Ceremonija ne sme biti ometena ili odložena. Ni pod kojim uslovima.“

Ustala je i pružila ruku. Otac je usnama ovlaš dodirnuo njene blede prste. Okrenula se ka meni. Nevoljno sam uhvatila u ruku njenu kožu nalik pergamentu, pokušavajući da ne mislim koliko želim da je ugrizem.

„Sve ugledne ženke su prefinjene, draga moja.“ Dodirnula mi je obraz, dopustivši svojim noktima da me ogrebu dovoljno jako da se trgnem.

Stomak mi se stegao.

Dok je izlazila iz kuhinje, njene visoke potpetice odjekivale su po pločicama u stakato tempu. Utvare su je pratile, njihova bešumnost uznemiravala je više od strašnog ritma Lumininih koraka. Privukla sam kolena grudima i oslonila obraz na njih. Nisam disala sve dok nisam čula da se vrata zatvaraju.

„Užasno si napeta“, rekao je otac. „Da li se nešto desilo na straži?“

Odmahnula sam glavom. „Znaš da mrzim utvare.“

„Svi mrzimo utvare.“

Slegla sam ramenima. „Zašto je ona uopšte dolazila?“

„Da razgovaramo o uniji.“

„Šališ se.“ Namrštila sam se. „Samo zbog mene i Rena?“

Otac je umorno prešao rukom preko očiju. „Kala, pomoglo bi kada se ne bi ponašala kao da je ova unija обруč kroz koji treba da skočiš. U igri je mnogo toga, a ne samo ti i Ren. Već nekoliko decenija nije bilo formiranja novog čopora. Čuvari su nervozni.“

„Izvini“, rekla sam neiskreno.

„Nema izvini. Uozbilji se.“

Sela sam uspravno.

„Emil je svraćao ranije.“ Složio je neku facu.

„Šta?!“, jedva sam izgovorila. „Zašto?“

Nisam mogla da zamislim civilizovan razgovor između Emila Laroša i protivničkog alfe čopora Najtšejd.

Očev glas je bio hladan. „Zbog istog razloga kao i Lumina.“

Uronila sam lice u šake ponovo zapaljenih obraza.

„Kala?“

„Izvini, tata“, rekla sam progutavši sramotu. „Samo, Ren i ja se sla-
žemo dobro. Drugovi smo, tako nešto. Znamo već dugo da se unija bliži.
Ne vidim nikakav problem u tome. A ako Ren vidi, to bi bila novost za
mene. Ali sve ovo bi bilo mnogo lakše kada bi nas svi jednostavno osta-
vili na miru. Pritisak nimalo ne pomaže.“

Klimnuo je. „Dobro došla u svet alfi. Pritisak nikada ne pomaže, i
nikada ne prestaje.“

„Divota!“ Uzdahnula sam i ustala sa stolice. „Imam domaći.“

„Laku noć, onda“, rekao je tiho.

„Laku noć.“

„Kala!“

„Da?“ Zastala sam na dnu stepeništa.

„Budi dobra prema majci.“

Namrštila sam se i nastavila da se penjem. Kad sam došla do vrata
svoje sobe, vrisnula sam. Odeća je bila razbacana posvuda. Po mom
krevetu, po podu, visila je sa stočića i s lampe.

„Ovako neće moći!“ Majka me je optužila prstom.

„Mama!“

Jedna od mojih retro majica s turneje grupe Piksiz iz osamdesetih,
visila joj je iz stisnute pesnice.

„Da li imaš bilo šta što je lepo?“ Mahala je spornom majicom ka meni.

„Definiši *lepo*“, uzvratila sam.

Potiskivala sam zvuke zapomaganja, pogledala šta prvo da spasavam i
brzo sela preko duksa s kapuljačom, na kojem piše *Republikanci za Voldemora*.

„Čipka? Svila? Kašmir?“, pitala je Naomi. „Imaš li bilo šta što nije od
teksasa ili pamuka?“

Uvrtala je majicu Piksiza u rukama i ja sam se namrštila.

„Da li znaš da je danas dolazio Emil?“ Pogledom je prelazila preko
kreveta procenjajući hrpu odeće.

„Rekao mi je tata“, odgovorila sam tiho, ali u sebi sam vrištala.

Prstima sam uvrtela kosu u repu, koji mi je visio preko ramena, po-
digla je i uhvatila zubima.

Majka je stisla usne i ispustila majicu kako bi mogla da mi izvuče
prste iz kose i dlake iz usta. Zatim je uzdahnula, sela na krevet tik iza
mene i povukla gumicu s kraja pletenice.

„I ova kosa.“ Raščešljala je talase prstima. „Ne shvatam zašto je stalno
vezuješ.“

„Ima je previše“, rekla sam. „Smeta mi.“

Čula sam zveket majčinih dugačkih minđuša dok je odmahivala glavom. „Lepi moj cvete. Ne možeš više da kriješ svoju lepotu. Sada si žena.“

Frknuvši zgrožena, otkotrljala sam se niz krevet, što dalje od njenog domašaja.

„Nisam ja cvet.“ Pomakla sam zavesu kose nazad iza ramena. Raspletena, delovala je nezgrapno i teško.

„Ali jesi, Kala.“ Osmehnula se. „Ti si moja lepa kala.“

„To je samo ime, mama.“ Počela sam da skupljam odeću. „A ne ono što jesam.“

„To jeste ono što jesi.“ Ustuknula sam od tona upozorenja u njenom glasu. „Prestani s tim. Nema potrebe.“

Ruka mi se zaledila na majici koju sam zgrabila. Čekala je dok nisam vratila polusklopljenu majicu nazad na prekrivač. Zaustila sam da nešto kažem, ali majka je podigla ruku da me učutka.

„Novi čopor formira se sledećeg meseca. Ti ćeš biti alfa ženka.“

„Znam to.“ Borila sam se s nagonom da je gađam prljavim čarapama. „Znam to još od svoje pete godine.“

„A sada je vreme da počneš da se tako i ponašaš“, rekla je. „Lumina je zabrinuta.“

„Da, znam. Prefinjenost! Hoće prefinjenost!“ Htela sam da se narugam.

„A Emil brine o onome što Renije želi“, rekla je.

„Šta Ren želi?“, rekla sam trgnući se od svog piskavog glasa.

Majka je podigla jedan moj brus sa kreveta. Bio je običan, beo, pamučan – samo takve sam i imala.

„Treba da mislimo na pripreme. Da li imaš bilo kakav pristojan veš?“

Obrazi su ponovo počeli da mi gore. Pitala sam se da li to što se previše crvenim može da izazove stalnu promenu boje kože.

„Ne želim da pričam o tome.“

Nije obraćala pažnju na mene, samo je gundala sebi u bradu dok je sređivala moje stvari na gomile, za koje sam, s obzirom na to da mi je naredila da prestanem da ih slažem, mogla samo da nagađam da su bile kategorisane sa *prihvatljivo* i *za bacanje*.

„On je alfa mužjak i najpopularniji momak u tvojoj školi. Makar prema onome što sam čula.“ Glas joj je postao čežnjiv. „Sigurna sam da je navikao na određenu pažnju od devojaka. Kada dođe tvoje vreme, moraš da budeš spremna da mu udovoljiš.“

Progutala sam kiselinu pre nego što sam ponovo mogla da progovorim.

„Mama, i ja sam alfa, sećaš se?“, rekla sam. „Ja sam potrebna Renu da bi bio vođa čopora. On želi da budem ratnica, a ne vođa navijačica.“

„Renijeu je potrebno da se ponašaš kao njegov par. Samo zato što si ratnica, ne znači da ne treba da budeš primamljiva.“ Oštrina u njenom glasu me je preseklala.

„Kal je u pravu, mama“, zapištao je glas mog brata. „Ren ne želi navijačicu. Sa svim navijačicama je već bio tokom prethodne četiri godine. Verovatno su mu odavno dosadile. Seja će ga bar malo držati na ivici.“

Okrenula sam se i videla Ansela naslonjenog na vrata. Pogledom je prelazio po sobi.

„Au! Nalet uragana Naomi! Nema preživelih!“

„Ansele“, vrisnula je majka s rukama na kukovima. „Molim te da svojoj sestri i meni daš malo privatnosti.“

„Izvini, mama“, nastavio je Ansel da se kezi, „ali Baret i Saša su dole i čekaju te da kreneš s njima na noćnu stražu.“

Zatreptala je iznenađeno. „Zar je već toliko kasno?“

Ansel je slegnuo ramenima. Kada se okrenula, namignuo mi je. Prekrila sam usta da sakrijem osmeh.

Uzdahnula je. „Kala, ozbiljna sam što se tiče ovoga. Stavila sam ti neku novu odeću u orman i očekujem da od sutra počneš da je nosiš.“

Krenula sam da se usprotivim, ali me je prekinula.

„Novu odeću da vidim na tebi od sutra, ili ću baciti sve tvoje majice i iscepane farmerke. Kraj rasprave!“

Ustala je i odjurila iz sobe, a suknja joj je zalepršala oko listova. Kad sam čula njene korake na stepeništu, zaječala sam i bacila se na krevet. Brdo majica predstavljalo je zgodno mesto da se uroni glava. Imala sam želju da se pretvorim u vuka i razbucam krevet, ali sigurno bih bila kažnjena zbog toga. A i volela sam svoj krevet – bio je možda i jedina stvar za koju mama nikad nije zapretila da će je baciti.

Dušek je zaškripao. Podbočila sam se na laktove i pogledala u Ansela. Smestio se na čošak kreveta.

„Još jedna srceparajuća sesija zbližavanja majke i kćerke?“

„Znaš već.“ Prevrnula sam se na leđa.

„Jesi li dobro?“, pitao je.

„Aha.“ Počela sam da masiram slepoočnice, pokušavajući da oteram novi pulsirajući bol.

„Dakle...“, počeo je Ansel. Okrenula sam se da ga pogledam. Osmeh kojim me je začikavao nestao mu je s lica.

„Dakle šta?“

„Ren...“ Glas mu se uozbiljio.

„Ispljuni više, Ane!“

„Da li ti se on sviđa? Mislim, izistinski?“ izbrbljao je.

Ponovo sam se srušila na krevet. Rukama sam pokrila oči zaklanjajući svetlo.

„Molim te, nemoj sad i ti.“

Dopuzao je do mene.

„Samo“, rekao je, „ako ne želiš da budeš s njim, onda i ne treba da budeš s njim.“

Naglo sam otvorila oči ispod ruku. Na trenutak nisam mogla da dišem.

„Mogli bismo da pobegnemo. Ja bih pošao s tobom“, završio je Ansel toliko tihim glasom da se jedva čuo.

Brzo sam se uspravila.

„Ansele“, prošaputala sam, „nemoj nikada više tako nešto da izustiš. Ne znaš šta... Samo ne pominji to više, u redu?“

Igrao se s prekrivačem. „Želim da budeš srećna. Delovala si tako ljuta na mamu.“

„Ljuta sam na mamu, ali to je mama, a ne Ren.“ Uplela sam prste kroz duge talase kose, koji su mi se preivali preko ramena, i pomislila da se ošišam na ćelavo.

„Dakle, nemaš problem s tim? Da budeš par s Renom?“

„Tako je. Nemaš problem.“ Pružila sam ruku i razbarušila mu kosu smeđu kao pesak. „Uostalom, i ti ćeš biti u novom čoporu. A i Brin, Mejson i Fej. S vama uz mene, lako ćemo zauzdati Rena.“

„Nema sumnje.“ Osmehnuo se.

„I da više nikome nisi pisnuo ni reč o bežanju. Ane, to ne dolazi u obzir. Kada si ti uopšte počeo tako nezavisno da razmišljaš?“ Pogledala sam ga namršteno.

Pokazao mi je izdužene očnjake. „Ipak sam ja tvoj brat, zar ne?“

„Znači, sad sam ja kriva i za tvoju izdajničku prirodu?“ Klepila sam ga po grudima.

„Sve što znam, naučio sam od tebe.“

Ustao je i počeo da skače po krevetu. Ja sam odskočila blizu ivici i prevrnula se, dočekavši se lako na prste. Uхватила sam pokrivač za rub i

Andrea Krejmer

naglo ga povukla. Ansel je pao na leđa smejući se. Odskočio je još jednom na dušek i onda se umirio.

„Ozbiljna sam, Ansele. Ni reč.“

„Ne brini, sejo. Nisam glup. Nikada ne bih izdao čuvare“, rekao je. „Osim ako mi to ne narediš – alfo!“

Pokušala sam da se osmehnem. „Hvala.“

3.

Kada sam ušla u kuhinju na doručak, moja porodica je začutala. Otišla sam pravo do kafe. Majka je pritrčala, uhvatila me za ruke i okrenula me ka sebi.

„O, dušo, izgledaš predivno“, rekla je i poljubila me u oba obraza.

„To je suknja, mama.“ Iskobeljala sam se iz njenih ruku. „Prestani s tim.“

Zgrabila sam šolju iz kredenca i sipala kafu. U poslednjem trenutku sam uspela da sklonim kosu pre nego što su mi plavi pramenovi upali u šolju.

Ansel mi je dobacio štanglicu od žitarica i pokušao da sakrije zadovoljni osmeh na licu.

Izdajice, rekla sam bez glasa i sela. Posle dva zalogaja, shvatila sam da otac zuri u mene.

„Šta je?“, pitala sam sa ustima punim sojinih proteina.

Zakašljao se i zatreptao nekoliko puta. Zatim mu je pogled poleteo s majke na mene. „Izvini, Kala. Valjda nisam očekivao da ćeš ozbiljno shvatiti majčine predloge.“

Ona je piljila u njega. Otac se pomerio na svojoj stolici i otvorio *Denver post*.

„Izgledaš zanosno.“

„Zanosno?“ Glas mi je skočio za dve oktave. Šolja kafe mi se zatresla u rukama.

Ansel se zagrcnuo pecivom i uhvatio se za čašu đusa.

Otac je podigao novine da sakrije lice, a majka me je tapšala po ruci. Dopustila sam sebi da joj uputim ljutiti pogled, a onda sam se izgubila u izmaglici kofeina.

Ostatak doručka proveli smo u nelagodnoj tišini. Tata je čitao i pokušavao da izbegne da ukrsti pogled s mojim ili majčinim. Mama je nastavila da mi upućuje poglede ohrabrenja, koje sam ja hladno odbijala. Ansel nije obraćao pažnju na nas, zadovoljno grickajući doručak. Potegla sam i poslednji talog kafe.

„Hajde, Ane!“

Ansel je skočio sa stolice i zgrabio jaknu. Krenuli smo ka garaži.

„Srećno, Kal!“, uzviknuo je otac dok sam išla za mlađim bratom ka vratima.

Nisam odgovorila. Većinu dana sam se radovala školi. Danas sam je se plašila.

„Stivene.“ Čula sam mamu kako diže glas kad sam izašla i zalupila vrata za sobom.

„Mogu li ja da vozim?“ Anselove oči bile su pune nade.

„Ne“, rekla sam i sela za volan našeg džipa.

Ansel se uhvatio za komandnu tablu kad smo se uz škripu odvezli s prilaza. Miris spaljene gume ispunio je automobil. Kad sam presekla i treći automobil, već je počeo da zuri u mene i da vezuje pojas.

„To što ti želiš da umreš jer nosiš hulahopke, ne znači da i ja želim da umrem.“

„Ne nosim hulahopke“, rekla sam kroz stisnute zube zaobišavši još jedno vozilo.

Ansel je podigao obrve. „Ne nosiš? Zar nemaš neke providne ili tako nešto?“

Osmehivao mi se, ali ga je moj prodorni pogled naterao da se šćućuri u sedištu. Kad smo stigli do parkinga Gorske gimnazije, bio je bleđ kao avet.

„Mislim da ću zamoliti Mejsona da me odveze do kuće“, rekao je zalupivši vrata za sobom.

Kada sam primetila koliko su mi pobeleli prsti od stezanja volana, duboko sam udahnula.

To je samo odeća, Kal. Nije kao da te je mama naterala da staviš silikone.

Stresla sam se, nadajući se da se Naomi toga nikada neće dosetiti.

Brin me je presrela na pola puta od parkinga do škole. Vilica joj se vukla po zemlji dok me je odmeravala pogledom.

„Šta se desilo?“